

Kotkan tyttöi ilman siipii

Jaana Helto

KOTKAN TYTTÖI

ILMAN SIIPII

Jonna on ryöstänyt vartijoilta sormuksia. Hän pakenee pikkukonna Jarin luo, jolta seksillä ostelee huumeita ja viinaa. Jarin luona vuoteessa on Jonnan paras ystävä Heli, jonka leikit ovat suunnilleen samanlaiset.

Tyttöjen välit ovat jo pitempään olleet poikki heidän seksiseikkailuittensa vuoksi. Jonna pyytää puseronsa kätkemistä, ja kun vartijat saapuvat, nämä eivät ole varmoja, kumpi tytöistä korut vei. Kun Heli lähtee, Jonna huomaa sormusten kadonneen puseron taskusta. Jonnalle ei selviä, kuka ne anasti - veikö ne Jari vai Heli tai nämä yhdessä.

Sitten vartijat alkavat jahtaamaan tyttöjä ja Jonnakin yrittää saada korut takaisin –

”Ne on mun, mä ne varastin.”

Sekoilua, tappeluita, takaa-ajoa, raiskauskina, kunnes sitten aika rajussa lopussa moninainen hämmennysten vyyhti selkeytyy ja ratkeaa sormusten kohtalo ja saavatko tytöt sovittua riitansa, säilyykö heidän kaikkien ystävyys.

Hävyttömien ja ronskien mutta silti herkkien tyttöjen raju ja realistinen seikkailu kuumassa Meripäivien huumassa, rötösten ja sähläysten heittäessä heitä väärään aikaan oikeaan paikkaan.

Tyttöenergiaa pursuva ja tihkuva rikosdraama, jossa huuli ja nyrkki lentää, kalja ja hiki valuu, seksi ja poliisi vie ja tuo. Neljän hurjan nuoren lapsuudenystävän hurja ja verinen vuorokausi.

Vauhdikas, hauska, kova, siekailematon tarina päivästä jota ei olisi tarvinnut tulla.

Onko viimeinen kesä jo ollut?

Mistä tunnet sä ystävän?

KOTKAN TYTTÖI
ILMAN SIIPII

Jaana Aalto

© 2016 Jaana Aalto

Kansi: Fotosearch, Can Stock Photo, J. A.

Taitto: Väinö Kiy

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-330-244-0

PERJANTAI

PUOLIPÄIVÄSTÄ

KESKIYÖHÖN

1.

Jonna kiiruhti ihmisvilinässä, teki juoksupyrähdyksiä, mutkitteli ja töni ja vilkuillessaan pelokkaana taakseen törmäili muihin eikä pyydellyt anteeksi kiilailujaan.

Ihmisiä oli paljon, paljon lapsiperheitä, jalkakäytävät aivan täynnä kulkijoita, katuja ylitettiin miten sattui, vain harvat käyttivät asiallisesti suojateitä ja varsinkin humalaisia hitaasti matelevat autot joutuivat varomaan ja väistelemään alituisen.

Kadun ylitse oli pingotettu suuri ankkurikoristeinen banderolli jossa teksti:

KOTKAN MERIPÄIVÄT

Oli kuuma, heinäkuun lopun helle oli tehnyt maihin nousun, mutta Jonnalla oli pitkät, tummat housut ja musta huppupusero, jonka huppu oli vedetty päälle yli niin, että vain osa kasvoista oli näkyvissä; hupun kiristysnarun solmu oli nenän alla, se painoi vasemman sieraimen lävistävää pientä kultaista rengasta mutta nyt ei ollut aikaa tehdä asialle mitään.

Jonna huomasi kahden miehen seuraavan, kahden nuoren miehen, joiden kokohaalareiden selkäpuolella luki suurella **VARTIJA**; he erottuivat kuin myrkkymulkkurunkuherkkusieniviljelmää raiskaamaan tottuneet paska-raatopersekärpäset valkokeltakulta-apilaniityltä. He olivat kaukana, vielä parin sadan metrin päässä, toisistaan kymmenen metrin etäisyydellä, mutta kulkusuunta oli oikea. Hätääntyneinä, tarkkaavaisina, korokkeille kiipeillen

he silmäilivät ympärilleen, toisilleen viittoillen, kaarroksia tehden he etenivät, ja Jonna tunsu jo reiteensä suunnatun armottoman maihinnousukengän survaisun.

Busskarin, linja-autojen laituriaukean ahtautta lisäsi sen kautta oikaisevat henkilöautot ja juhlijat, oluttelttaa vaihtavat tai muuten vain hortoilevat hoilaaajat. Jonna pyyhälsi juuri tullen bussin taakse. Hän tarkasti, että puseron taskujen vetoketjut olivat kiinni ja riisui hupparin vetämällä sen päänsä yli. Kädet koholla, huppari käsissä hän huomasi eteensä ilmestyneen miehen, ja pelästyi. Mies, vanha ja ryppyinen kuin olympiakomitean vanhimman jäsenen homeisin kives pysyi jotenkuten pystyssä hyvän tuurinsa ja komean keppinsä ansiosta sekä pelosta että jos hän kaatuisi, ylös kompurointiin tärveltyisi hyvää ryyppyaikaa tunti. Silmälasit olivat valahtaneet nenällä alas, mies kallisti päätään varovasti taaksepäin ja tapitti Jonnan kohoilevia rintoja ja vaalean topin paljastamaa ruskettunutta vatsaa, ja hänen suunsa alkoi avautua.

Jonna hengähti pari kertaa oikein syvään ja vapautti pitkät tummat hiuksensa poninhännältä. Hän varmisti että topin hihassa pullotti savukerasia, laittoi hupparin kaina-loonsa, iski silmää, supisti huuliaan, ja jatkoi menoaan pois kerrostaloista, laitakaupungille entisen öljysataman suuntaan jonne asumus harveni ja madaltui ja jossa oli enemmän puita ja vähemmän kunniallisia kulkijoita.

Hän kulki juoksunsekaista kävelyä, varoi ettei häneen kiinnitettäisi suuremmin huomiota, ja rauhoittui hieman, kun ei enää huomannut vartijoita takanaan.

Hän saapui matalan, ryhtinsä kadottaneen puutalon luo. Se oli hiljainen, kuin puiden ja pensaiden keskelle ränsistymään unohdettu; sen takaa maahan työntyi korkea kalio, kuin suojellen, yrittäen varjella edes selustaa. Myrskyn ujeltaessa ja viedessään mukanaan kevyet ajatuksetkin, metsän takaa saattoi haistaa meren vaahtopäät ja tuntea

suolaisen hyväilyn poskillaan ja suljetuin silmin katsella kuinka laiva kumarsi suuremmalle ja vahvemmalle.

Vieressä oli suuri luhistunut hirsitalo - rakennukset olivat jääne puretusta vanhasta asutuksesta, jääne miltei hylättyä historiaa. Lähellä oli pari autiotaloa, joissa nuoriso ja humalaiset ja humalainen nuoriso viihtyivät silloin, kun ei ollut kovin kylmä. Kun lumi peittäisi alleen kesäisen elämän jäljet, sinne kilistelisivät rannoilta takaisin niiden varsinaiset asukkaat, he joilla aina oli yhtä lämmintä. Tai aina yhtä kylmää. Vielä joskus tämä alue tasattaisiin pohjaksi uudelle ja kiiltävälle, kerran joskus aurinko nousisi viimeisen kerran varjostamaan ränseyttä ja hilseileviä maalikerroksia, kerran jäisi viimeinen pullo kesken, mutta se olisi vasta kaukana huomenna. Laskevan auringon tai puolikkaan kuun talo, ihan miten vain ja monella muullakin nimellä talo tunnettiin; arkea siellä ei ollut, siellä tosi-televisiotakin suurempi elämä kulki pilvessä, siellä varjotkaan eivät levänneet, ja aina sen maininta aiheutti vanhemmissa huolta ja murhetta ja auringon valoa välttelevissä mahdollisuutta kirkkaiden säteiden haihduttamiseen. Se oli Kelan piritoimisto ja sieltä kysynnän ja tarjonnan kapitalististen lakien mukaan sai sosiaalista apua riistoimperialistisen yhteiskunnan syrjäyttämille ja hylkiöittämille, niin huoleen kuin murheeseenkin ja muutenkin ihan miten ja mihin vaan ja miltei milloin vain.

Katetun verannan puulattia oli harva ja halkeillut, siihen vaihtelevalla taidolla ja järjestyksellä nakutetut naulat painoivat enemmän kuin paikoin pahastikin mädäntyneet lankut. Jonna harppasi suoraan rappusten ylätasanteelle ja kokeili veitsen viilloin ja savukkeen tumpppauksilla koristeltua, maalinjämillä kirjavoitua ovea. Se oli lukossa. Veranta jatkui kulman taakse, sinne hän vilahti, hakasessa raollaan olevan ikkunan luo. Kehysten viimeisin maali oli kai kerran ollut valkoista, puu oli laajalti lahonnut, kitin olivat linnut ja sää

suurimmaksi osaksi vieneet ja lasin peseminen oli lopetettu mökin yksivuotissynttäreiden jälkeen. Sisälle ei näkynyt eikä sisältä ulos, siksi verhojakaan ei tarvittu; läpi toki näkyi mutta se näkyi ainoastaan sisällä - tuon oli Jonna keksinyt ja saanut Jarilta kaiken muun hyvän lisäksi makeat naurut. Jari oli sittemmin ominut sutkauksen, mutta se ei enää Jonnaa harmittanut, se oli silti hänen ja Jari oli myös nyt hänen ja se harmitti monia ja synnytti paljon kutkuttelevaa hiljaisuutta tai vaikenevaa supattelua ja tyrehtytti monen kadun alahierarkiassa matelevan vihjailevat ja kuluneet herjat ja vislaukset.

Jonna avasi ikkunan, vetäisi sen nopeasti auki, ettei narinaa syntyisi, keplotteli sisälle ja etsi jalalleen tyhjän paikan tiskipöydältä. Ulkoisen kirkkauden jäljiltä huoneen hämäryys oli kuin vioittunut kameran suljin olisi räsähtänyt kiinni, silmiään siristellen hän erotti läheisen tuolin ja laski sille jalkansa. Hän osui reunaan, tuoli kaatui ja hän kiroillen tuolin mukana.

Hän nousi lattialta, laittoi ikkunan kiinni ja nosti tuolin pystyyn. Hän tasoitti hengitystään ja jäi nojailemaan tiskipöydän reunaan.

- Kukas saatana sinne tuli!?

Se tuli sisältä, seinän takaa makuuhuoneesta ja hätäisesti ja pelokkaasti ja se oli Jari.

Jonna oli pikkuisessa, likaisessa keittiössä, jossa kaikki oli etoavasti rempallaan ja jonka sisustuksessa oli hallitsevinta likaiset astiat ja aaltoilevat räsymattokerrokset. Jääkaappi murisi ja hurahteli, seinäkellon lasi oli halki, viisarit näyttivät yhtä. Tiskipöytä ja seinää vasten nojaava vääntynyt retkipöytä olivat täynnä tyhjiä tölkkejä ja pulloja, mutta erääseen lasiin oli jäänyt olutta. Jonna katsoi ettei siinä ollut tumppeja, nuuskaisi ja hörppäsi sen, ja irvisti väljähtyneelle ja lämpimälle juomalle.

- Minä vaan! Jonnaliini.

Hän luikahti pimennettyyn olohuoneeseen, avasi makuuhuoneen oven ja ryntäsi koputtamatta sisään.

Hän pysähtyi äkisti, kuin olisi jäänyt kiinni ovenkahvaan, ja se esti vajoamasta kivikkoiseen limaiseen pimeään kylmään rotkoon joka äkisti oli ilmaantunut jalkojen alle.

Huoneen pinta-alasta suurimman osan valloitti vuode, ja Jonna vain tuijotti siellä loikoilevia Jaria ja nuorta naista, jotka ymmällään tuijottivat takaisin ja jotka yhtä ymmällään vilkuilivat toisiaan. Yöpöydillä oli oluttölkkejä ja sipsipusseja, antennija sojottava massiivinen matkaradio erottui niiden seasta Jarin puolella. Nurkan televisio vyörytti partisaaneja ja panssareita ja pakokauhua.

Vaatteet lattialla olivat kiireen jäljiltä, vuoteessa olevien kasvot hikisiä ja punehtuneita; Jonna nosti nopeasti katseensa ilkkuvaan ja hymähtelevään seinään.

Jari nousi istumaan, jätti lakanan alaruumiinsa peitteeksi. Hänen vartalollaan oli amatöörimäisiä hakkauksia, hän itse kutsui niitä tatuoinneiksi, toiseen käsivarteen nakutettua haalean sinistä kalanruotoakin; siitä hän oli saanut katunimen Silli, josta oli yhtä ylpeä kuin muistakin lempinimistään – Pilvenpoika, Kela, Hiipivä Hullu. Ikuinen virne, kuin raiskatulla muumiolla, pysyi hänen kasvoillaan. Hän oli kahdenkymmenenkahdeksan mutta onnistui näyttämään nelikymppiseltä. Auringonsäteet vihasivat häntä, ne eivät edes osuneet häneen, hän oli kalvakas ja laiha kuin anemian riivaama näivetystautinen lapamato, ja Jonnaa värisyttivät muistot ja mielikuvat, jotka häntä vielä eilen ja aamullakin kotonaan olivat lämmittäneet.

Tyttö vuoteella oli Heli, yhtä imelän itsevarmana ja kauniina ja ainutlaatuisena itseään pitävänä kuin tärykonetta ajavan jalkapalloliigan suihkuseuran turvonnut vittu. Viimeisenä Jonna olisi halunnut tavata Helin, missään nimessä ei täällä eikä juuri muuallakaan. Viimeisten yhteisten naurujen jälkeen lumi oli jo ehtinyt sulaa ja

koivu kukkia, ja Jonnaa oli useasti harmittanut miksei voinut antaa anteeksi mitä oli tapahtunut, mutta toiset asiat eivät vain haihdu kuin tyrmäävä hengitys ja tämä näky jälleen muistutti, että jotkut vain saivat sinisiä sykäyksiä pilluunsa kääntäessään ystävään osoittavan kyrvän omaan perseeseen ja että he eivät ansaitsekaan päänsilitystä muulla kuin silitysraudalla.

Entinen paras ystävä oli nyt pahin mielenpahoittaja, se kaikki joka vitutti eniten.

Jari kahmusi yöpöydältä kaukosäätimen, hiljensi television, vilkaisi Heliin ja jäi sitten katsomaan Jonnaan, joka tuijotti seinän läpi.

- Mitäs vittua sä tänne ryntäät? Ilmoittamatta. Mikset soittannu ensin?

Heli vääntäytyi istualleen, ei yrittänytkään peitellä paljaita rintojaan. Hän katsoi uhitellen, ojenteli käsiään sivuilleen kuin verryttelisi. Hänelläkin oli pieni nenärengas, samassa kohtaa kuin Jonnalla.

- Ups, hän sanoi venytellen Jarille, nenäänsä pitkin katsellen.

Hän kääntyi katsomaan Jonnaa kuin yhdentekevää tv-ohjelmaa, katsoi kuin narulle unohdettuja likaantuneita alusvaatteita.

- Katos. Jonna moi. Pitkästä aikaa. Long time no. Jonnaliini, niinhän se oli? Vai?

Jonna nielaisi, mutta suu oli kuiva ja lopputulos hymyilytti Heliä. Jonna kääntyi Jariin päin.

- Auta kuule, auta Jari. Auttakaa pliis hei. Kaks myrkkyy jahtaa mua. Pekka ja Saku, ne kyrvändelit. Ne voi tulla tänne koska vaan.

Hän kääntyi Helin puoleen.

- Heli. Auta mua. Jooko?

- Mitäs vittua sä oot nyt taas törmäillyt? Jari kysyi.

Heli vakavoitui ja nyökkäsi sitten juuri erottuvasti. Hän

kurottautui ottamaan yöpöydältä savukkeita. Jonna heitti puseronsa vuoteen jalkopäähän.

- Jemmaa toi Jari, jookos? Mä rullasin ne vitun mulkut. Jemmatkaa tätä pliis hei.

Hän peruutti olohuoneeseen Heliä kaiken aikaa tuijottaen, ja pujahti sitten seuraavasta ovesta vessaan. Seinien maalaus oli kesken; nurkassa oli avoin maalipönttö ja siinä kuivunut pensseli. Peilikaappi pölyyntyi lattialla, muovimattorulla nojasi haljenneeseen takaseinään; sieltä lahosta ulkoseinästä, juuri siltä kohtaa lahosta seinästä Jari selitti tympeän hajun tulevan, ja näin oli ollut jo hyvin pitkään.

- No voi sua saatana, Jonna, Jari nauroi. - Donna-konna, joo.

Hän tunsu Helin vastenmielisen katseen, mutta ei kääntynyt, irvisteli vain.

Jonna pamautti kämmenellään otsaansa, ummisti silmänsä, manaili hiljaa ja riisui sitten vaatteensa; hän jätti jäljelle vain pikkuhousut, ja silloin ulko-oveen hakattiin.

Hän yritti saada hermostuneisuutensa kuriin ajattelemalla helteistä onnellista bikinipäivää rannalla, mutta Helin kylmä ja ivallinen katse jäädycytti ilman. Hän huuhteli kasvonsa ja kainalonsa kylmällä vedellä ja kuivasi vartalonsa puhtaimman näköisellä pyyhkeellä ja suihkautti ilmaan Jarin deodoranttia, josta ei ollut koskaan tykännyt, antoi tuoksu-udun laskeutua päälleen.

- Joojoo! Kelläs on noin vitun kova spruutta, että meinaa ovi hajota?!

Jonna avasi vessan oven raolleen, ja kurkisti varovasti. Jari oli olohuoneessa ja viittasi poistumaan, ja Jonna vilahti makuuhuoneeseen. Vältellen Helin tuijotusta hän heitti vaatteensa Jarin vaatekasan päälle ja teki sen mikä ei olisi pitänyt olla mahdollista eli asettui samaan vuoteeseen saman suuren lakanan alle Helin kanssa, vaikkakin vuoteen toiselle reunalle, Jarin paikalle ja selin tyttöön.

Heli kääntyi toiselle reunalle vatsalleen, pää vuoteen ulkopuolelle. Hän veteli pitkiä henkosia ja puhalteli savua lattiaan.

- Jonnaliini, hän mumisi itsekseen, ja naurahti. –
Jonnaliini. Maistuu pullealta mittarimadon toukalta.
Voi vompotin vimpetin sentään.

Jari avasi ulko-oven. Vartijat kurkkivat hänen ohitseensa, jäivät tuijottamaan makuuhuoneeseen päin. He näkivät puolet vuoteesta ja tummatukkaisen nuoren naisen retkotavan vuoteen reunalla. Jarilla oli pyyhe vyötäisillään, hän hymyi ylimielisesti, kuin nuori ensimmäisen lähitanssinsa jälkeen kokemattomille maitoviiksiuntuvikkokavereilleen.

Vartijat olivat hengästyneitä ja kiusaantuneita; he pyyhkivät hikeä ja nähtyään naisen makuuhuoneessa vilkaisivat toisiaan turhautuneina. He olivat riuskoja, rotevia nuoria miehiä, kaksikymmentäviisivuotiaita, tottuneet että heitä totellaan ja ettei heidän tarvitse kuunnella ketään. Molemmilla oli lyhyet hiukset, Pekalla aivan siili; Sakulla oli viikset ja korvaledessä tatuoitu punainen tähti jota hänellä oli tapana hermostuttuaan hieroskella.

Jari vaistosi hätääntyneisyyttä ja pelkoa, kerrankin hän näki muuten niin itseään täynnä olevien kavereiden rämpivän epätietoisuuden oksennuksessa. Hän oli kuullut naisten kehuvan näiden ulkonäköä, ja se vain varmisti hänen käsitystään naaraiden vääristyneestä tunneälystä, heidän valheellisuudestaan ja pikkulasten tasolle jääneestä hellyyden tarpeesta. Mitä enemmän naiset kailottivat että ulkoinen kauneus oli raakattu heidän arvostuslistalta sitä varmemmin se kertoi että sen sija juuri oli lähellä kärkeä.

Pekka oli komea jos vesurilla veistettyä puuhevosen persettä siksi kutsutaan, jylhäksi voi kutsua myös rapautuvaa kalliota. Sileä on myös vasikan turpa, sileä ja punakka kuin Sakun naama, johon tämä yritti aikuisuutta kanervanomaisella kasvustolla jota onnekkaimmissa piireissä ehkä

viiksiksi kutsuttaisiin. Sakun silmät harittivat hieman, hän yritti peitellä sitä kulmiaan useasti hieromalla ja katso-
malla vain hetken samaan kohteeseen, ja se antoi vaiku-
telman kuin anustappi olisi nuljahtanut kipeään kohtaan
eikä ollut varmaa uskaltaisiko enää pieraista reilusti vai
pitäisikö vain edetä hiljaisilla tuhnilla. Kaveri katsoi kiero-
on kuin korkkiruuvitehtailijan ruuvipuristimessa kasvanut
kieroselkäinen äpärä, joutui varmasti varmuuden vuoksi
sanomaan kahteen kertaan huomenet peilikuvalleen.

Jari tiesi itse olevansa ruma kuin albiinoapinan perse-
reiän ryppy, juuri sopivasti niin ruma että se muuttui nais-
ten silmissä karskeaksi komeudeksi ja heidän sydämet
räjäyttäväksi hellyyden heroiniksi, ja jos nämä veijarit
pitivät itseään komeina, heillä ei ollut aavistustakaan
kuinka kaukana he olivat totuudesta, joka asui klitoriksen
kärjessä.

- Terve pojat. Kiire päiväpanolle, vai? Mitäs nyt, kun
ei oo ketään vapaana? Tais tulla pää vetäjän käteen.
Tuttua touhua teille.

- Haista Jari vittu!

Se oli Heli, ja se sai Jarin nauruun.

Vartijat tunnistivat äänen, he vilkaisivat ilmeettöminä
toisiaan.

- Vai tulittekos hakemaan nimiä lainatakaukseen?
Pienipalkkaiset miehet.

- Vitsit senkun paranee, Saku sanoi. - Huomenna on
Seurahuoneella koomikoiden ilta, oletkos kelannut...?

Pekka keskeytti hänet katseellaan. Jari oli verkkoon kuollut
mutalahdelman raatohauki ja olisi ansainnut paikan muura-
haispesässä, mutta nyt ei ollut oikea hetki kehuskelulle.

- Terve Jartsu, Pekka sanoi. - Sori että tultiin näin häi-
ritsemään kesken kesken. Pakko jättää smalltookki
väliin. Oletsa nähnyt muuten Jonnaa? Näytti ihan...

- En nyt pariin sekuntiin, Jari keskeytti. - Miten niin?

- Laittakaa se ovi kiinni, että täällä saa ees vähän levätä!

Tuonkin äänen vartijat tunnistivat, sekin tuli makuuhuoneesta ja se huuto kuului Jonnalle. Jari nosti kättään, heilutteli sormiaan.

- Lepovuoro. Kohtu kaikessa, pillu, pari päivässä.
- Jos ei se..., Saku aloitti varovasti, mutta Pekka huitaisi kädellään.
- Älä nyt perkele höpötä!

Pekka silmäili Jaria ja sisälle asuntoon, siirtyi sisemmälle olohuoneeseen, kun Jari väistyi ja antoi kohteliaasti tietä. Vartijat katsoivat mihin astuivat, etteivät hämärässä kompastuisi tavararöykkiöihin, he jäivät kohtaan mistä näki makuuhuoneen ovesta koko vuoteen ja toisenkin tytön. Jari huomioi vartijoiden hämillisyyden.

- Pojat hei. Hyvillä etsivillä on aina povitaskussa koti-etsintälupa ainakin kahtena kappaleena. Nyt kun tekin tulitte häiritsemään kunniallisten ihmisten kotirauhaa ja...
- Älä nyt viitti perkele, Pekka keskeytti hänet.

Jari laski kätensä vartijoiden harteille ja johdatti heidät makuuhuoneen ovelle.

- Kertokaas nyt pojat enolle mistä se housu oikein puristaa.

Heli tuijotti yhä mattoa ja sanoi:

- Sanokaa sitten perverssit, milloin mä voin näyttää teille persettä ja pieraista.

Hän tumppassi savukkeen voimalla tuhkakuppiin.

Saku kääntyi ja tarkkaili olohuonetta; hän kurkkasi myös keittiöön ja vessaan. Jari vilkaisi tyynenä ja kumarsi.

- Tietenkin. Ole hyvä vaan. Kaikin mokomin.

Pekka silmäili tyttöjä, joista molemmista näkyi vain tummat, pitkät hiukset ja samantapainen profiili. Hän katseli tarkkaan lattian vaatekasoja sekä seinien koukuissa

KOTKAN MERIPÄIVÄT

Humua kumua sumua

Jonna Heli Anja Jaana

Hurjien nuorten naisten hurja ja hirveä vuorokausi

Ryöstö ja seuraus

Kun katu on liukas

Raiskaus ja seuraus

Kun huominen on eilinen

Verta hikeä kyyneleitä

Kun ystävä on

jaanaaitoga

84.2

ISBN 978-952-330-244-0